

[A. Chr. Andersen.]

Kommissionens indstilling peger nu kun på, at der bør tilstræbes en væsentlig forenkling i den kommunale inddeling i områderne. Regeringen følger dette synspunkt meget nøje med det foreliggende lovforslag, idet forslaget går ud på at sammenlægge hvert af de 3 storområder til én kommune. Som yderligere begrundelse anfører regeringen, at man ved løsningen af inddelingsproblemerne omkring landets øvrige bysamfund overalt har fulgt inddelingslovens hovedprincip: ét bysamfund, én kommune. Det er rigtigt, at denne linje er blevet fulgt af kommunalreformkommissionen, og selv om der ikke altid har været enighed i kommissionen, har et flertal fastholdt linjen, og indenrigsministeren har i alle tilfælde stadfæstet indstillingerne.

Det må derfor erkendes, at lovforslaget er en meget naturlig konsekvens af den hidtidige udvikling af inddelingen omkring byerne. Som yderligere konsekvens af dette har man vel ikke forventet, at hovedstadsområdet, der som bekendt ikke omfattes af den nugældende inddelingslov, men hvis forhold vi snart skal til at beskæftige os med, på et senere tidspunkt ville blive foreslået gjort til én kommune; det ville dog nok blive for stor en mundfuld.

Jeg vil gerne komme med nogle bemærkninger om hovedstadsområdet. Der er nu tilsyneladende i hovedstadsområdet blevet flertal for en frivillig ordning om samarbejde i et hovedstadsråd omfattende de 3 amtskommuner Roskilde, København og Frederiksborg samt København-Frederiksborg. Der skulle således være håb om, at ministeren i løbet af efteråret kan fremsætte forslag om, at visse kommunale opgaver vil kunne overføres til dette råd. Jeg kan heller ikke lade være med at bemærke, at når man nu så konsekvent gennemfører princippet én by, én kommune ud over landet og ikke tror, at andet kan fungere, så undrer det, at Frederiksborg kan få lov til at bestå liggende som en ø omgivet af Københavns kommune. En anden mærkværdighed er Glostrup kom-

mune, der består af to af en anden kommune adskilte dele; begge forhold er noget, som man ændrer overalt i det øvrige land ved sammenlægning.

Selv om det ikke er hovedstadsområdenes problemer, vi skal drøfte i dag, hører de så stærkt sammen med hele landets kommunale opbygning, at det ligger helt klart, at de kommunale strukturproblemer i selve hovedstaden ikke kan ligge uløst, selv om dette område er undtaget fra kommunalreformen, bl. a. ved at København og Frederiksborg og Københavns amt ikke er med i inddelingsloven, medens dog Roskilde og Frederiksborg amter er det.

Jeg synes i øvrigt ikke, at de kommunale forhold i hovedstaden er et lysende eksempel på, hvordan en kommunal forvaltning skal være, og jeg synes godt, vi kan tage fat på det spørgsmål snarest muligt — det regner jeg også med vi skal — og jeg kan tilsige venstres støtte til en løsning af spørgsmålet.

Vedrørende det foreliggende lovforslag vil jeg gerne sige, at det må erkendes, at der åbenbart er administrative fordele ved at samle de enkelte bysamfund i én kommune. Det gælder planlægningen af udviklingen, det gælder løsningen af fællesopgaver, og det gælder varetagelsen af store opgaver af afgørende betydning for byen. Da et sådant bysamfund er erhvervsmæssigt sammenknyttet, er det også naturligt at løse de kommunale opgaver på samme økonomiske grundlag.

Selv med disse fordele vil jeg dog ikke benægte, at vi inden for venstre er meget betænkelige ved de store kommuner. Vor betænkelighed skyldes, at vi er af den opfattelse, at folkestyret let kan blive svækket derved. Vi er bange for, at der bliver for langt mellem borgerne og de valgte kommunalbestyrelsesmedlemmer, så langt, at kontakten bliver for ringe. På en række områder er det af stor betydning med nær kontakt; det gælder særlig de områder, hvor den enkelte borger berøres personligt, f. eks. det sociale område; det gælder det skattemæssige område, og det gælder det skolemæssige